

fonden, men enten man gjorde dette eller tog af Tilskudet; vilde altsaa i Virkeligheden blive det Samme. Jeg gjentog altsaa overfor det ærede Medlem, at, saaledes som Endringsforslaget var opstillet, var det kun en Bogholderisag, og at Reservecapitalen var ligesaa sikker for den bevilgede Myndighed, som om Pengene laa i Sorø Akademis Kasse. I de fem Aar, som ere forløbne, siden Theaterloven blev vedtagen, har det overhovedet været min Stilling for mit Bedkommende at søge at gjøre det muligt for Theatrets Bestyrelse efter de fem Aars Forløb at staa med en smuk Reservecapital, for at man da bedre og friere kunde overveie, hvorvidt Theatrets Stilling til Staten i det Hele kunde blive en anden end ellers, og jeg gjorde mit Bedste baade som Medlem af Finantsudvalget og under Debatten her i Salen for at formaa ærede Medlemmer til at føle det moralsk Bindende i hele den Situation, som var udgaet, ikke fra det nuværende Flertal, men fra et andet Flertal for fem Aar siden. Den loyale Stilling, som jeg saaledes har indtaget, synes jeg nu at høste meget lidet Tak for — jeg søger forresten heller ingen — af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds, naar han paa den Maade misforstaaer mine Udtalelser. Det næste Aar, da Spørgsmaalet kom for, vil det erindres, at det kom for i en bestemt positiv Sikkelse, idet der fra hele Finantsudvalget forelaa et Forslag om at optage Theatrets Reservecapital paa Budgettet. Man forlangte en Afstemning af Thinget derover for at vise, at Regjeringen ikke havde Myndighed til at bruge Theatrets Reservecapital til nogen Bygningens Opførelse vedkommende Udgift, og i den Anledning udtalte jeg angaaende Endringsforslaget: „Henigten med Forslaget under Nr. 44 er at staa fast, at Ministeren ikke kan bruge efter Forgoetbeholdende Theatrets Beholdning, men at, forsaavidt som der skal reises Penge til Dækning af Udgifter, der ligge udenfor de egentlige Driftsudgifter ved Theatret, dette da maa ske ved en særlig Bevilling.“ Den samme Tanke blev pointeret, inden Afstemningen fandt Sted, og da der ved 3die Behandling forelaa Forslag om at bevilge de 38,500 Rd. til Maskineri, fremhævede jeg atter, hvorledes det formelle Spørgsmaal, om Bevilling til at bruge af Theatrets Reservecapital, havde foreligget ved 2den Behandling, idet jeg sagde; „Det Spørgsmaal, som da var til Forhandling, var dette: „Var Ministeren berettiget til uden Bevilling at anvende af Kassebeholdningen ved Theatrets Kapitalkonto, som den kaldes, eller var han det ikke?“ Finantsudvalget var enigt i, at Ministeren ikke havde denne Bevilling, og som man veed, gif Rigsdagen med 75 Stemmer imod 13 — saa vidt jeg husker — ind paa den samme Betragtning. Jeg gjentog siden det Spørgsmaal: „Er Kapitalkontoen eller Kassebeholdningen ved Theatret en Sum Penge, som ikke kan røres af Ministeren uden særskilt

Bevilling, eller kan han bruge den, naar han blot aflægger Regnskab derfor?“ Udvalgets Opfattelse blev, som jeg har nævnt, godkendt af Thinget. Jeg fremhævede saaledes ved 3die Behandling den Stilling, som forelaa ved 2den Behandling, lige overfor de Herrer, der mente, at Finantsudvalget havde forandret Kulør fra den ene Behandling til den anden, idet jeg tydelig godtgjorde for de Herrer, at, hvad der forelaa ved 2den Behandling, og hvorom hele Udvalget var enigt, var det Formelle i Spørgsmaalet, hvorimod, hvad der forelaa ved 3die Behandling, var det Reelle, nemlig om at yde Ministeren Bevillingen til Theaterbygningen forøget med 38,500 Rd. paa hans Begjæring derom, efter at han havde gaaet sig for Thingets Afstemning ved 2den Behandling. Det ærede Medlem vilde dernæst mene, at jeg havde givet nogen som helst Anledning for Nogen til at tro, at der vilde komme til at foreligge Overtalelser af den Art, her er Tale. Nei, ikke i fjerneste Maade; der foreligger end ikke en Stavelse i mine Udtalelser ved disse Forhandlinger, som kunde tyde derpaa. Da der ved en af disse Forhandlinger i 1872—73 blev yttret, at der vilde fremkomme Overtalelser, fremhævede jeg netop, at det selvsjælgelig maatte bero paa en Misforstaaelse; man havde bundet sig ved Kontrakt med paalidelige Entreprenører til Opførelse af en Bygning, og derigjennem var man sikker mod saadan Overtalelse. Med Hensyn til en eneste Uttring — en Andtning — i en anden Retning om en mulig Overtalelse, da skal jeg, siden det ærede Medlem har ment at kunne ty dertil, forklare ham, hvorledes jeg kom til at sige dette. Jeg vil minde det ærede Medlem om, at ved Forhandling med ham som Minister erklærede det daværende Udvalgs Formand til Ministeren, at, naar man gav denne Bevilling, saa var man jo fri for videre Tiltale i denne Sag — det var jo Tanken — og da modsagde han som Minister det ikke paa anden Maade, end at han sagde, at, naar denne Historie afviklede sig, saa kunde man tænke sig en eller anden Smaasum, der kunde bruges mere. Det var nu efter min Opfattelse aldeles naturligt, at der ved en saadan Afslutning kunde komme en eller anden Smaasum — jeg skal her endog sige nogle Tusind Daler, en Snes Tusind eller saa — det fandt jeg saa naturligt, det kunde ikke have været bebrejdet vedkommende Minister, om noget Saadant var fket; men for at forhindre, at vi atter skulde faae en Debat af en saadan Natur som den, vi havde ved 3die Behandling ifjor, antydede jeg for Ministeren, at eventuelle Overtalelser af saadanne smaa Afslutningsbeløb maatte søges dækkede paa anden Maade, af Kilder, der havde vist sig aabne ogsaa for dette Formaal, at vi her kunde slippe fri for videre Uleilighed med Hensyn til det, idet jeg netop derved tænkte paa, at nu havde vi lagt til vore 250,000 Rd. (det vil sige det gamle Theater og de 220,000 Rd.)